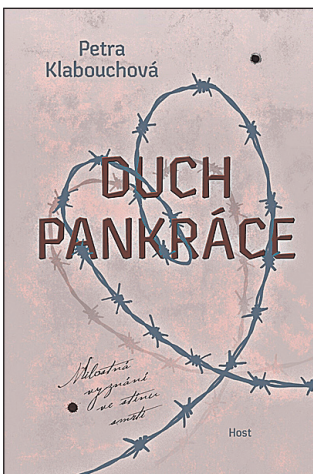

Petra Klabouchová: Duch Pankráce (2025, Host, 336 stran)

Na konci uplynulého roku vznikl román podle skutečných motáků psaných v celách smrti. Autorka v něm s hlubokou empatií oživuje zapomenuté hlasy - a ukazuje, že i v nejtěžší chvíli může člověk milovat.

V pankráckých celách smrti čekají vězni na svůj poslední den. Za okny buší dělníci, kteří stavějí gilotinu. Anna a Robert, dva vězni odsouzení k smrti, se nikdy nesetkali, pojí je jen pár letmých pohledů a nekonečná touha milovat.

K tomu stačí už jen kousek papíru a tužky. V tísnivé atmosféře vězeňských cel si přes motáky začnou předávat střípky sebe samých - vzpomínky, naděje, něhu. Vědí, že čas se krátí, ale slova mezi nimi klíčí jako plamen ve tmě. Jejich příběh doplňují tiší hrdinové - chodbař, který vzkazy předává, a rodina ze Strašnic, schovávající popel popravených. **-an-**

Ukázka

Roberta a ostatní vyvedou z cely, aby potom pomohli s úklidem mrtvých po popravách. Odsouzení klečí před nimi na dvorku Kounicových kolejí v řadě jeden vedle druhého. Jedna žena, sedm mužů. Mužů? Aspoň dvěma z nich bude sotva šestnáct, na tvářích bledých děsem jim ještě ani nestihly vyrůst vousy. Kdysi dávno, tam venku, to muselo být snad v jiném životě, klukům jako tihle vykládal Robert o přátelství, o pravdě a lásce k přírodě. A junáci mu říkal Robert Král zbojníků. Robert Lví srdce. Jo, lví srdce.